

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/99/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116220008
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1116220008.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a členov senátu JUDr. Petra Štiffa a JUDr. Danice Veselovskej v trestnej veci obžalovaného P. C. pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 2Tk/4/2016 zo dňa 17. 07.2017, na verejnom zasadnutí konanom dňa 07. novembra 2017 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného P. C., H.. XX. XX. XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 2Tk/4/2016 zo dňa 17. 07. 2017 bol obžalovaný P. C. uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- 3. mája 2016 v čase približne od 16,30 do 18,02 hod. v C. v lokalite E. N. pod ulicou C. X/A v chatke bez popisného čísla na parcele č. XXXX/X na LV XXXX, katastrálne územie N., súc pod vplyvom alkoholu po predchádzajúcej slovnej hádke udrel poškodenú G. N., narodenú XX. XX. XXXX v C., masívnym popolníkom do oblasti temena hlavy, po čom došlo medzi obžalovaným a poškodenou k zápasu, pri ktorom ju chytil za ruky a tieto je pred telom zviazal šnúrkou, ktorú si vytiahol zo svojej mikiny, a následne ju opäť a tento krát dvakrát udrel popolníkom do hlavy, po čom sa poškodená zvalila na posteľ, po tomto zobral zo stola zapaľovač a podpálil ním roh periny, na ktorej ležala poškodená, a z chatky odišiel na dvor záhrady, následkom čoho došlo v chatke k požiaru, po uhasení ktorého bolo nájdené obhorené telo poškodenej G. N., pričom poškodená utrpela následkom fyzického ataku na jej osobu tepelné poškodenie viacerých vnútorných tkanív a orgánov, rozsiahly tepelne zmenený krvný výron mäkkých lebečných pokrývok v temenej až priľahlej časti ľavej spánkovej oblasti hlavy, podkožnú tržnú ranu mäkkých lebečných pokrývok v ľavej spánkovej oblasti hlavy, krvný výron v ľavom spánkovom svale, trieštivú mierne vpáčenú (impresívnu) zlomeninu lebečnej klenby v ľavej temenno-spánkovej a priľahlej čelovej oblasti hlavy s viacerými mnohými líniami predchádzajúcimi na lebečnú klenbu a spodinu, zakrvácanie do tukového tkaniva ľavej očnice, krvný výron nad tvrdou blanou mozgu v oblasti konvexnej plochy mozgu (20 ml tekutej krvi a 5 g krvných zrazenín), krvný výron pod tvrdou blanou mozgu v oboch spánkových oblastiach a v zadnej lebečnej jame (30 ml tekutej krvi a 7 g krvných zrazenín), zakrvácanie pod mäkké blany mozgu v oblasti oboch spánkových lalokov výraznejšie vľavo, pomliaždenie mozgu na vonkajšej bočnej ploche ľavého a spodinovej ploche pravého spánkového laloka mozgu, opuch mozgu, zlomeninu prednej časti jarmového výbežku ľavej spánkovej kosti, krvný výron v svalstve strednej tretiny jazyka obojstranne, povlak sadzí na sliznici hrtana a hornej tretiny priedušnice, drobné bodkovité krvné výrony pod vnútornou blanou ľavej komory srdca a sliznice žalúdka a opuch pľúc, ktorým na mieste podľahla, pričom bezprostrednou príčinou smrti bolo zlyhanie riadiacej činnosti mozgu - mozgová centrálna smrť v dôsledku závažných poranení hlavy a tepelného poškodenia tela, ktoré utrpela v stave ťažkej opitosti pri napadnutí obžalovaným.

Za to mu súd prvého stupňa podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 1, § 38 ods. 4, § 37 písm. m) Trestného zákona uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov a 6 mesiacov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 4T/48/2015 zo dňa 23. 06. 2016 ako aj rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 0T/66/2015 zo dňa 06. 06. 2015, ako aj všetky nadväzujúce výroky, ktoré zrušením stratili podklad. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd zaviazal obžalovaného k náhrade škody vo výške 258,62 € poškodenému Mestská časť Bratislava - Nové Mesto.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný P. C. v zákonnej lehote dňa 21. 07. 2017 vlastným podaním a dňa 25. 07. 2017 prostredníctvom obhajkyne odvolanie smerujúce proti výroku o vine, výroku o treste ako aj proti konaniu ktoré týmto výrokom predchádzalo. Svoje odvolanie obžalovaný doplnil podaniami doručeným súdu v dňoch 08. 08. 2017, 09. 08. 2017, 16. 08. 2017, 31. 08. 2017, 13. 09. 2017.

Odvolacie námietky obžalovaného spočívali v nasledovnom:

- konanie vykonal Okresný súd Bratislava I, hoci ho mal vykonávať krajský súd
- súd prvého stupňa porušil zásadu prezumpcie neviny, keď rozhodol tak, ako avízoval pri predbežnom prejednaní obžaloby, pričom bral do úvahy predovšetkým predchádzajúce odsúdenia obžalovaného, ako aj jeho priznanie v prípravnom konaní, ktoré urobil preto, že mu vyšetrovateľ sľuboval menší trest pri dohode o vine a treste
- predseda senátu súdu prvého stupňa i prokurátorka boli voči obžalovanému zaujatí
- prokurátorka najprv trvala na osobnom výsluchu svedka A. N., jeho výpoveď však bola na hlavnom pojednávaní len prečítaná, a to napriek tomu, že obžalovaný na jeho osobnom výsluchu trval
- pôvodne prokurátorka žiadala vypočuť vyšetrovateľa, ktorý ale vypočutý nebol
- obžalovanému nebola priznaná poľahčujúca okolnosť priznania, hoci na jeho priznaní z prípravného konania bola postavená jeho vina
- v prípravnom konaní bol obžalovaný dňa 04. 03. 2016 v čase od 13:00 hod. do 14:00 hod. vypočúvaný bez prítomnosti obhajcu a v čase, keď bol pod vplyvom alkoholu, keď v čase cca o 18:00 hod. mal v dychu 0,09 mg/l alkoholu.
- z posudku požiarneho technika vyplynulo, že pec bola ráno čistá, pričom obžalovaný podotýka, že deň predtým sa kúrilo, a nebolo objasnené, kto pec vyčistil po odvezení tela
- oheň podľa posudku vznikol na pravej strane, pričom tanierik so sviečkou bol na ľavej strane, čo po takom veľkom požiari podľa obžalovaného nemohlo byť riadne zistené
- súd nedôvodne akceptoval tvrdenie znalca, že motívom činu bola dlhodobá konzumácia alkoholu, pričom neskúmal okolnosti tohto skutku
- obžalovaný obviňuje predsedu senátu, že kvôli zákazu pobytu, ktorý mu v inom konaní uložil, odišla žena, ktorú miloval
- obžalovaný namietka, že v zápisnici z hlavného pojednávania dňa 25. 05. 2017 sa nenachádza to, na čom súd prvého stupňa na základe výpovede znalca postavil záver, že aj človek s podpriemerným IQ môže vytvoriť križovku
- trest je neprimerane prísny, v obdobné tresty boli súdmi ukladané za viacnásobné vraždy

Obžalovaný odôvodnil odvolanie aj prostredníctvom obhajkyne podaním doručeným súdu dňa 30. 08. 2017, v ktorom obhajoba nad rámec dôvodov odvolania obžalovaného uvádza, že okrem priznania obžalovaného z prípravného konania samotný skutok a jeho právnu kvalifikáciu nepodporujú žiadne iné vykonané dôkazy a dôkazné prostriedky. Znalecké posudky a listinné dôkazy svedčia len o okolnostiach predchádzajúcich skutku alebo len o jeho následkoch, avšak vinu obžalovaného vôbec nepotvrďujú. Smrť poškodenej je nesporná, avšak sporné je, čo sa na mieste činu udialo a akým spôsobom, za akých okolností došlo k zraneniam, ktoré spôsobili smrť poškodenej a k požiaru chatky. Vo vzťahu k uvedeným okolnostiam iný dôkaz než výpoveď obžalovaného z prípravného konania neexistuje. Výpovede obžalovaného z prípravného konania nevychádzajú z toho, čo obžalovaný vedel o skutku, ale ich obsahom je to, čo si obžalovaný myslel, že sa teoreticky mohlo stať. Jeho výpovede boli učené pod príslubom nižšieho trestu a konania o dohode o vine a treste. Napriek tomu, že boli splnené všetky zákonné podmienky, prokuratúra odmietla k dohode pristúpiť. Obžalovaný jasne vysvetlil, prečo nemožno brať do úvahy jeho výpovede z prípravného konania, súd prvého stupňa však považoval tieto výpovede za pravdivé. Pred súdom prvého stupňa boli vykonané všetky dôkazy, ktoré mohli prispieť k objasneniu veci, zo žiadneho však nevyplývalo, že obžalovaný sa dopustil konania, ktoré je uvedené v

skutkovej vete napadnutého rozsudku. Nebol objasňovaný motív konania obžalovaného, čo je dôležité pre rozhodnutie o vine. Priznanie obžalovaného nie je dôkazom absolútnym a nezbavuje orgány činné v trestnom konaní a súd povinnosti objasňovať všetky okolnosti prípadu, vrátane tých, ktoré svedčia v prospech obžalovaného.

Popri vyššie uvedenom, v súvislosti s konštatovaním súdu prvého stupňa, že je jednoznačne preukázané, že po tom, čo obžalovaný poškodenú fyzicky napadol a spôsobil zranenia na hlave, ju aj zapálil, je potrebné poukázať aj na výpoveď svedka Z. C. na hlavnom pojednávaní. Ten na otázku obhajoby pripustil ako možnú príčinu požiaru tiež nedbalostné konanie pri manipulácii s otvoreným ohňom, čo podporuje tvrdenie obžalovaného, že oheň v chatke mohol vzniknúť od sviečky, ktorá horela na stolíku vedľa postele, na ktorej sa nachádzala poškodená. Skutočnosť, či obžalovaný založil požiar a zapálil poškodenú, resp. perinu, nie je významná výlučne len z hľadiska ustálenia skutkového stavu, ale nepochybne má okrem iného tiež priamy vplyv aj na právnu kvalifikáciu skutku. Zvlášť v tom prípade, ak tento požiar mal následne dopomôcť k smrti poškodenej pôsobením tepla, čo uvádza v odôvodnení rozsudku aj súd prvého stupňa na základe záverov znaleckého posudku znalcov z odboru zdravotníctvo, odvetvia súdne lekárstvo (smrť, ktorá je v príčinnej súvislosti so závažným poranením hlavy a termickým poškodením tela). Obžalovaný na hlavnom pojednávaní uviedol, že to, že zapálil perinu v chatke vypovedal len preto, že mu bolo pri výsluchu uvedené, že chatku musel jedine on zapáliť. Preto tak vypovedal, opäť len v snahe dosiahnuť konanie o dohode o vine a treste. Ak uviedol, že požiar v chatke si vysvetľuje tak, že muselo dôjsť k prevrhnutiu sviečky, ktorá sa nachádzala na stolíku pri posteli, na ktorej sa nachádzala poškodená, a ktorou sviečkou si v chatke aj svietili. Svietenie sviečkou potvrdili aj svedkovia E. a N.. Postup súdu, ktorý prečítal výpoveď svedka N. podľa § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku, obhajoba považuje za nesprávny, pretože svedok nie je nezvestný ani nedosiahnuteľný. Súd prvého stupňa sa nevysporiadal, ani nijako v rozsudku nevyjadril k námietke obžalovaného vo vzťahu k znaleckému posudku Z.. Q. Z., znalca z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria, a to, že tento znalecký posudok nemôže byť spoľahlivým dôkazom a podkladom pre rozhodnutie súdu. V konaní pred súdom obžalovaný navrhoval vypracovanie revízného znaleckého posudku, nakoľko so znaleckým posudkom Z.. Q. Z. nesúhlasil, avšak súd prvého stupňa tento jeho návrh na vykonanie dokazovania neakceptoval a zamietol ho. Z.. Q. Z., znalec z odvetvia psychiatria na hlavnom pojednávaní na otázku obhajoby uviedol, že pri hodnotení duševnej poruchy znižujúcej ovládacie a rozpoznávacie schopnosti, je okrem iného základom porucha pamäti pri explorácii kriminogénneho aktu, napr. porucha vedomia na konci vrcholiaceho afektu (ospalosť). V tejto súvislosti obhajoba zdôrazňuje výpoveď obžalovaného na hlavnom pojednávaní, že si nepamätá skutok a jeho priebeh, iba veľmi čiastočne, a tiež výpoveď svedkyne A.. O., že sa počas vykonávania ohliadky nachádzal v búde vedľa chatky, kde zrejme spal, aj výpoveď svedkyne T. E. (nie T. E. - ako súd nesprávne uvádza v odôvodnení rozsudku), že bol ráno po skutku v šoku, triasol sa, hovoril nesúvisle a opakoval, že „G. mi zhorela“ a pod. S ohľadom na tieto skutočnosti, a najmä s ohľadom na výpoveď obžalovaného na hlavnom pojednávaní, ktorá sa podstatne líši od jeho výpovedí v prípravnom konaní, má obžalovaný za to, že posudok Z.. Q. Z. nemôže byť spoľahlivým podkladom pre rozhodnutie o vine.

Obhajoba ďalej namieta právnu kvalifikáciu skutku, ktorý je obžalovanému kladený za vinu. Právna kvalifikácia skutku uvedeného vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku ako obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona a následne jej zmena v priebehu prípravného konania na obzvlášť závažný zločin vraždy v kvalifikovanej skutkovej podstate podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona k § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, vychádza opäť len z výpovede obžalovaného v prípravnom konaní. Zo žiadneho z vykonaných dôkazov nevyplýva kvalifikácia skutku ako obzvlášť závažného zločinu vraždy, a preto v tejto súvislosti vyvstáva otázka, či súd prvého stupňa nemal kvalifikovať konanie, ktoré obžalovanému kladie za vinu, ako iný trestný čin, s ohľadom na absenciu úmyslu spôsobiť následok vo forme smrti. Pokiaľ ide o kvalifikáciu skutku v kvalifikovanej skutkovej podstate, tak ako uvádza súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku, na hlavnom pojednávaní obžalovaný uviedol, že vedel dátum narodenia poškodenej, avšak to, že už má 60 rokov, si nikdy nepočítal a ani sa tým nezaoberal. Poškodená bola vitálna, sebestačná, mala dosť sily i energie, čo vyplýva i z výpovede svedkyne B. O., sestry poškodenej. V tejto súvislosti obhajoba poukazuje na rozhodnutie (rozsudok) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Tdo/65/2013: „V zmysle §139 ods. 2 Trestného zákona možno spáchanie činu na osobe vyššieho veku považovať za okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby len pri úmyselnom trestnom čine. Zároveň sa vyžaduje, aby páchatel vedel, že poškodený je vyššieho veku a aby túto okolnosť spájal s menším odporom alebo slabšou odvetou poškodenej, umocnením účinku trestného činu voči poškodenému, alebo inou

okolnosťou, ktorá zakladá alebo podporuje rozhodnutie páchatel'a spáchať trestný čin." Vek poškodenej nijako nesúvisel s daným skutkom a trestným činom.

Týmito skutočnosťami sa súd prvého stupňa riadne nevysporiadal, preto jeho odôvodnenie nezodpovedá požiadavke spravodlivého procesu (Nález Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 226/06). Uvedenú požiadavku zákonodarca premietol do nárokov na odôvodnenie rozsudku, resp. uznesenia (§ 168 ods. 1 Trestného poriadku, resp. § 176 ods. 2 Trestného poriadku). Zo základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi účastníkov s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (napr. E. c. N. z 29. 04. 1993, I. ÚS, 46/05, II. ÚS 210/2008). Podľa ustálenej judikatúry, výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, ako aj kto ho spáchal. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, ako sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkou argumentáciou obhajoby, resp. z neho vyplýva, že sa ňou nezaoberal, keďže okrem konštatovania účelovosti jeho výpovede na hlavnom pojednávaní, v podstate neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by bolo možné charakterizovať ako adekvátne odôvodnenie rozhodnutia.

Na základe uvedených skutočností preto obhajoba navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Prokurátor, ktorému bolo odvolanie obžalovaného i obhajkyne v súlade s § 314 Trestného poriadku doručené, sa k nemu vyjadril podaniami doručenými súdu dňa 10. 08. 2017 a 22. 09. 2017 tak, že hoci sa obžalovaný P. C. na hlavnom pojednávaní, na rozdiel od prípravného konania, výslovne a svojimi vlastnými slovami k spáchaniu žalovaného trestného činu nepriznal, na hlavnom pojednávaní ako aj vo väčšine svojich rozsiahlych písomných podaní uviedol, že „ľutuje“, čo sa stalo alebo čo spravil alebo jej G. N.. Priebeh usmrtienia nebohej G. N. a následne aj skutková veta uvedená tak v obžalobe ako aj v odsudzujúcom rozsudku plne korešpondujú s priznaním sa obžalovaného v štádiu prípravného konania, kedy presne popísal, ako došlo k zavraždeniu nebohej poškodenej, pričom v tomto štádiu trestného konania nespomínal obžalovaný vôbec nič o tom, že by si na detaily útoku na telo nebohej poškodenej nespomínal. Popis skutku obžalovaným navyše korešponduje aj s previerkou výpovede obžalovaného na mieste činu, ktorá bola vykonaná 05. 05. 2016 a to aj v prítomnosti obhajkyne obžalovaného C.. Zmena postoja obžalovaného C. ku skutku ako takému, k jeho priebehu i následku, je iba a len prejavom jeho špekulatívneho postoja. Ak by si totiž na detaily priebehu skutku nepamätal vôbec, nepamätal by si na tieto ani počas svojich výpovedí učinенých pred vyšetrovateľom. Navyše z vykonaného znaleckého dokazovania, majúci pritom na mysli najmä znalecký posudok Z.. Z., o.i. vôbec nevyplýva, že by u obžalovaného došlo v čase páchania skutku k „strate pamäti“. U obžalovaného C. bola podľa záverov znaleckého vyšetrenia vykonaného znalcom Z.. Q. Z. zachovaná v jeho konaní tak ovládacia ako aj rozpoznávacía zložka, pričom znalec vylúčil u obžalovaného aj konanie v tzv. patologickom afekte. Vo vzťahu k obžalovaným ako aj obhajkyňou namietanej právnej kvalifikácii skutku ako takého prokurátorka podotýka, že obžalovaný C. mal vedomosť o tom, že nebohá poškodená je osobou staršou ako 60 rokov. Žil s ňou v spoločne obývanej chatke, počas jeho „pobytu“ mimo ústavu na výkon trestu odňatia slobody sa k nebohej poškodenej do chatky vracal, snažili sa žiť ako pár, ako muž a žena. Dátum narodenia nebohej poškodenej uviedol obžalovaný aj vo svojej výpovedi pred vyšetrovateľom. Ak by sa v zápisnici o výsluchu obžalovaného nachádzalo niečo, čo sám obžalovaný počas svojho výsluchu neuviedol, alebo uviedol inak, bola by to minimálne obhajkyňa obžalovaného, ktorá by túto skutočnosť namietala. Ani v zápisnici o výsluchu v tom čase obvineného C. z 05. 05. 2016 ako ani nikde v súvisiacom spisovom materiáli sa o tomto nenachádza žiadna zmienka. Naostatok na margo obžalovaným namietaného spôsobenia následku, t.j. usmrtienia nebohej G. N. a najmä spôsobu jej usmrtienia, prokurátorka podotýka, že závery znaleckého posudku vypracovaného Z.. Z. a Z.. X. v súvislosti s pitvou tela nebohej poškodenej plne korešpondujú s popisom usmrtienia nebohej poškodenej, vypovedaným obžalovaným C. v prípravnom konaní, ako aj so skutkovou vetou či už obžaloby alebo odsudzujúceho rozsudku. Smrť nebohej poškodenej G. N. bola teda v príčinnej súvislosti so závažnými poraneniami hlavy a následným tepelným poškodením tela, ktoré nebohá utrpela konaním inej osoby. Jednalo sa teda o opakované udretie nebohej poškodenej popolníkom do oblasti hlavy a následné podpálenie periny, nachádzajúcej sa na posteli, na ktorej v tom čase nebohá poškodená ležala. Prokurátorka preto zastáva názor, že odvolanie podané obžalovaným C. je nedôvodné, a preto navrhla Krajskému súdu v Bratislave odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval prípustnosť odvolania, a tým absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku, preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného P. C. je nedôvodné.

Nadriadený súd po preskúmaní veci nezistil žiadne vážne procesné vady konania predchádzajúceho napadnutému rozsudku, ktoré by boli dôvodom pre jeho zrušenie na neverejnom zasadnutí a na vrátenie veci súdu prvého stupňa. Preto nariadil verejné zasadnutie, na ktoré predvolal obžalovaného a upovedomil ostatné procesné strany.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajkyňa celom rozsahu zotrvala na podanom odvolaní ako aj na dôvodoch v ňom uvádzaných, vrátane všetkých námietok, ktoré sú v odvolaní obsiahnuté. Navrhla, aby bolo odvolaniu vyhovené, aby bol napadnutý rozsudok zrušený.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry v konečnom návrhu v plnej miere poukázala na písomné vyjadrenia k podanému odvolaniu. Obžalovaný v priebehu prípravného konania ani raz neuviedol, že by si na inkriminovaný deň, resp. na priebeh skutku nespomínal. Uvedenú skutočnosť potvrdzujú jeho výpovede učinené v prípravnom konaní v procesnom postavení obvineného za prítomnosti jeho obhajkyne zo dňa 05. 05. 2016 a 06. 07. 2016. Slabnutie pamäťovej stopy je prirodzeným javom, ktorý sa objavuje v dôsledku časového odstupu od inkriminovaného skutku. Je však vysoko nepravdepodobné, dokonca vylúčené, že by v priebehu jedného roka od spáchania skutku došlo k tak významnému zoslabnutiu pamäťovej stopy u obžalovaného, že by si nepamätal na skutok vôbec. V tomto smere navyše zástupkyňa prokuratúry poukázala aj na vyjadrenie znalca Z.. Z., ktorý vôbec „stratu pamäte“ nespomína. Tvrdenia obžalovaného týkajúce sa údajného nátlaku zo strany orgánov činných v trestnom konaní smerujúce k vynúteniu jeho priznania sú špekulatívneho charakteru a sú v plnej miere vyvrátené tým, že pri úkonoch prípravného konania bola prítomná obhajkyňa obvineného, ktorá mohla údajný nátlak namietat v zápisniciach o úkonoch, čo však neučinila. K právnej kvalifikácii skutku zástupkyňa prokuratúry uviedla, že obžalovaný mal o veku alebohej poškodenej vedomosť, dokonca uviedol dátum jej narodenia pri výsluchu pred vyšetrovateľom. Tvrdenie obžalovaného, že požiar v chatke mohol vzniknúť z horiacej sviečky v chatke, je v absolútnom rozpore s výpoveďou svedka C., príslušníka D. a záchranného zboru Slovenskej republiky, ktorý uviedol, že ohniskom požiaru bolo miesto, kde sa nachádzala posteľ s nebohou poškodenou, pričom príčinou požiaru malo byť úmyselné zapálenie horľavého predmetu. Samovznietenie ako príčinu požiaru vylúčil. Námietky zaujatosti boli predmetom konania pred súdom prvého stupňa na vykonaných hlavných pojednávaniach, pričom je možné vylúčiť zaujatosť predsedu senátu súdu prvého stupňa. Súd prvého stupňa sa dostatočne vysporiadal s argumentáciou obžalovaného a jeho obhajkyne, postupoval Trestnému poriadku zodpovedajúcim spôsobom, skutkový stav zistil v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, skutkový stav bol spoľahlivo zistený, pričom odvolaním napádaný rozsudok považuje zástupkyňa prokuratúry za správny a zákonný čo do výroku o vine a treste, ako aj naň nadväzujúcich výrokov. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Obžalovaný trval na argumentácii, ktorú uvádzal vo všetkých svojich podaniach. Špeciálne poukázal na písomnosť, kde uvádzal, z čoho mohol vzniknúť oheň v chatke. Popiera to, čo je uvádzané v odôvodnení napadnutého rozsudku, konkrétne, že mal zapáliť perinu na posteli, ktorá bola pod telom poškodenej. Sudca napísal, že poškodená mala obhorené len dolné končatiny. Nezakladá sa na pravde, že by perinu, na ktorej bola poškodená, zapálil, trvá na tom, že požiar mohla spôsobiť sviečka, ktorá stála na stole, a pri tom vzájomnom handrkovaní mohol obžalovaný do stolíka drgnúť a z tohto spadla sviečka. Toto si pravdepodobne nevšimol, vyšiel na dvor a až potom si všimol, že v chatke horí. Už sa do chatky nedalo dostať. Vo veci je veľa rozporov, sudca 3 krát odročil pojednávania, vôbec sa týmto rozporom nevenoval. Obžalovaný sa pripojil aj k prednesu obhajkyne ako aj k ňou odôvodnenému odvolaniu, a navrhol, aby bol napadnutý rozsudok zrušený a aby vec bola vrátená súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné na rozhodnutie o obžalobe tak, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 10 Trestného poriadku, zákonným spôsobom, a tieto dôkazy aj správne jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotil. Kozmetickými nedostatkami trpí výrok o treste, avšak vzhľadom na to, že pochybenia sú len takého charakteru, že nemajú vplyv na celkový výsledok trestného konania, odvolací súd nepristúpil ku korekcii, ale na nedostatky len poukáže v príslušnej časti tohto odôvodnenia. Napokon súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade so zákonnými požiadavkami, keď v ňom uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, trestu a náhrady škody.

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu zistil, že prokurátor Krajskej prokuratúry Bratislava podal dňa 23. 09. 2016 obžalobu na Ivana Barku pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona na vyššie uvedenom skutkovom základe.

Na hlavnom pojednávaní obžalovaný P. C. učinil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, že je nevinný, preto súd vo veci vykonal dokazovanie. Vypočul obžalovaného P. C., svedkov N. E., B. O., T. E., A. A. O., Z. C., A. C., podľa § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku prečítal svedeckú výpoveď A. N., vypočul znalcov z odvetvia psychiatria a klinická psychológia dospelých, podľa § 268 ods. 2 Trestného poriadku prečítal znalecké posudky z odvetví súdne lekárstvo, toxikológia, požiarne chémia, kriminalistická biológia a genetická analýza, daktyloskopia a kriminalistická požiarne chémia, a podľa § 269 Trestného poriadku prečítal listinné dôkazy.

Obhajoba obžalovaného P. C. spočívala v tom, že kritického dňa bol nevyspatý, opitý a nepamätá si, čo sa v inkriminovanom čase stalo. Poškodená mu dala peniaze na pivo, rožky a mlieko. Keď sa vrátil z obchodu, bol na chatke okrem poškodenej jej kamarát, ktorý dal obžalovanému peniaze na ďalší alkohol, a teda obžalovaný opäť odišiel do R.. Po druhom návrate obžalovaného z Tesca prišla aj N. E., ktorá navrhla kúpu ďalšej fľaše. Obžalovaný s kamarátom poškodenej - A. - išiel opäť do obchodu, avšak tento A. ho zavolať na pivo, tak obžalovaný išiel. Po chvíli mu volala poškodená, kde je. Cestou na chatku kúpili ešte ďalšiu fľašu vodky. N. E. už na chatke nebola. Celý čas bol obžalovaný opitý. Následne má obžalovaný výpadok pamäti až do doby, kedy sa s poškodenou hádal, bránil sa, aby ho nebila. Zviazal jej ruky šnúrkou z mikiny, aby ho nefackala. Neudieral ju popolníkom, ani nevzal zo stola zapaľovač a nezapálil perinu. Poškodená zostala na posteli, obžalovaný vybehol von. Po chvíli vbehol dnu, aby si zachránil veci, a to v presvedčení, že poškodená vybehla za búdu. Následne si pamätá len to, že prišli policajti, hasiči a pohrebné auto. Až od polície sa obžalovaný dozvedel, že poškodená ostala v chatke.

Postupom podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku bola prečítaná výpoveď obžalovaného z prípravného konania, ktorá bola do okamihu začiatku hádky s poškodenou totožná s jeho výpoveďou z hlavného pojednávania a obsahovala detailný opis časových a vecných súvislostí. Rozpor spočíval v tom, že obžalovaný sa v dôsledku hádky s poškodenou nahneval, chytil do ruky popolník, a zatiaľ čo ona sedela na posteli, udrel ju do hlavy. Začala naňho kričať a biť ho rukami po hlave, poškriabala ho pri ľavom oku. Znova ju udrel popolníkom do hlavy, zviazal jej ruky pred telom, a opäť udrel popolníkom. Ona si ľahla na posteľ. Obžalovaný zobral zo stolíka zapaľovač a podpálil perinu, na ktorej poškodená ležala, a vyšiel z chaty. Následne jeho výpoveď korešpondovala s tým, čo uviedol na hlavnom pojednávaní.

Správne postupoval súd prvého stupňa, keď neuveril obhajobe obžalovaného, pretože jeho vina bola na hlavnom pojednávaní jednoznačne preukázaná na základe prevažne priamych dôkazov.

Priamym dôkazom, ktorý jasne vypovedá o priebehu skutku, je znalecký posudok z odboru zdravotníctvo, odvetvie súdne lekárstvo vypracovaný Z. S. X. a Z. R. Z.. Uvedení znalci vykonali prehliadku a pitvu tela nebohej G. N., na ktorom zaznamenali a fotograficky zdokumentovali zranenia v oblasti hlavy, konkrétne trieštivú vpáčenú zlomeninu lebečnej klenby v ľavej temenne - spánkovej a čelovej oblasti, zlomeninu jarmového výbežku ľavej spánkovej kosti, podkožnú tržnú ranu v mäkkých lebečných pokrývkach, krvné výrony a zakrvácanie ľavého spánkoveho svalu, zakrvácanie nad a pod tvrdú blanu mozgu a pomliaždenia bočnej plochy ľavého a spodinovej plochy pravého spánkoveho laloka

mozgu. Tieto zranenia podľa znalcov vznikli opakovaným násilím pôsobiacim na hlavu poškodenej a mali za následok postupne sa rozvíjajúci opuch mozgu, v dôsledku ktorého zväčšujúci sa mozog tlačil na predĺženú miechu, v ktorej sa nachádzajú životne dôležité riadiace a regulačné centrá dýchania a srdcovej činnosti, čo viedlo k mozgovej smrti so zastavením základných životných funkcií organizmu, a bezprostredne k smrti poškodenej. Smrť poškodenej urýchlil rozvíjajúci sa akútny popáleninový šok a toxický účinok etanolu. Smrť poškodenej je v príčinnej súvislosti so závažnými poraneniami hlavy, ktoré poškodená utrpela konaním inej osoby, a následným tepelným poškodením tela. Zranenia hlavy boli spôsobené viacerými nárazmi (údermi) tupým až tupo - obľým predmetom bez hranatých výstupkov, pričom údery mali v ľavej temenne - spánkovej oblasti a čelovej oblasti vysokú silu a prudkosť, v temennej oblasti mali intenzitu menšiu až strednú. Údery boli vedené v smere zhora nadol a v smere zľava doprava (z pohľadu poškodenej). Vonkajšie tupé násilie pôsobilo aj na obe predlaktia poškodenej. Jednalo sa o pôsobenie čiastočne elastického podlhovastého predmetu, ktorý svojím účinkom viedol k vzniku pruhovitého odtlačku na koži so zodpovedajúcou textúrou predmetu. Všetky zranenia spôsobené mechanicky vykazovali známky vitality, tzn. poškodená ich utrpela za života. Popáleniny, ktoré znalci zaznamenali na takmer celom povrchu tela, vznikli z väčšej časti posmrtné. Povlak sadzí v hrtane a v hornej časti priedušnice svedčí o tom, že poškodená vdychovala sadze len pomerne krátky čas (čo potvrdzuje aj toxikologické vyšetrenie), z čoho vyplýva, že poškodená bola nažive len v úvodnej fáze požiaru. Účinok alkoholu k smrti poškodenej nevedol, nebol jej príčinou, len sa spolupodieľal na zlyhavaní riadiacej činnosti mozgu. Obdobné platí aj o vdychovaní spločín, ktoré tiež nebolo príčinou smrti. Poranenia hlavy boli tak závažné, že bez neodkladnej adekvátnej nemocničnej liečby by s najväčšou pravdepodobnosťou viedli k smrti samy osebe.

Druh, lokalizácia a mechanizmus vzniku zranení poškodenej, ktoré boli fotograficky zachytené pri ohliadke miesta činu, pri ohliadke tela ako aj pri prehliadke a pitve mŕtvoly, plne zodpovedajú takému priebehu skutku, ako uviedol obžalovaný vo svojej výpovedi v prípravnom konaní dňa 05. 05. 2016. Nejednalo sa pritom o jednorazový atak, ale o určitú postupnosť krokov (atakov) útočníka, ktoré na seba logicky nadväzovali, a ktoré nemohol nikto iný z osôb, ktoré sa pred skutkom alebo po ňom vyskytli na mieste činu, poznať. Ani vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní obžalovaný nepoprel interakciu s poškodenou v inkriminovanom čase, ani zviazanie jej rúk pred telom ako obranu pred útokom z jej strany, poprel len údery popolníkom a zapálenie periny. Výpadok pamäte, o ktorom obžalovaný hovoril na hlavnom pojednávaní, sa teda netýkal dôležitej časti skutkového deja, keď podľa jeho vyjadrenia „precitol“ počas hádky s poškodenou bezprostredne predchádzajúcej požiaru. Medzi hádkou a požiarom do chatky nikto iný nevošiel, ani sa k nej nikto iný v zmysle vykonaných dôkazov nepriblížil. Nevznikli teda žiadne indície o zavinení zranení poškodenej treťou osobou. Obžalovaný bol v chatke s poškodenou sám, hádal sa s ňou, pričom utrpel škrabanec na tvári, zviazal jej ruky šnúrkou z mikiny a následne vznikol v chatke požiar. Medzitým ale poškodená utrpela smrteľné poranenia hlavy, ktoré v zmysle znaleckého posudku vznikli opakovanými údermi tupým až tupo - obľým predmetom. Za tejto dôkaznej situácie je vylúčený akýkoľvek iný záver než ten, že opakované údery do hlavy zasadil poškodenej obžalovaný. Už týmto momentom naplnil znaky skutkovej podstaty trestného činu vraždy podľa § 145 Trestného zákona. Výpoveď obžalovaného z prípravného konania nie je jediným a nosným dôkazom jeho viny. Tento dôkaz len dokresľuje znaleckým dokazovaním objektívne zistený skutkový stav, doplnený výpoveďami svedkov A. N. a N. E. o tom, že obžalovaný zostal v chatke s poškodenou sám, čo korešponduje s oboma verziami obžalovaného.

Otázka založenia požiaru v chatke je síce dôležitou skutkovou okolnosťou, ale sama osebe nezakladá zavinenie obžalovaného pri obzvlášť závažnom zločine vraždy podľa § 145 Trestného zákona, a to so zreteľom na záver znalcov, že požiar nebol v príčinnej súvislosti so smrťou poškodenej, túto len urýchlil. Avšak aj tu treba konštatovať, že výpoveď obžalovaného z prípravného konania korešponduje s ďalšími vykonanými dôkazmi, predovšetkým s odborným posudkom Hasičského a záchranného útvaru Hlavného mesta SR Bratislavy, ako aj so svedeckými výpoveďami zisťovateľa príčin požiaru P. Z. C. a veliteľa zásahu hasičov A. C.. Pri určovaní príčiny vzniku požiaru sa vychádzalo z ohliadky požiariska, informácií od osôb na mieste a informácií od veliteľa hasičského zásahu. Preverovaním boli vylúčené poruchové stavy spotrebičov ako možná príčina požiaru, pretože chatka nebola pripojená na žiadne inžinierske siete, rovnako aj poruchy vykurovacieho telesa a dvojplatičky, nakoľko sa nachádzali mimo stanoveného ohniska požiaru, nedbalostné konanie ako napr. fajčenie, pretože v mieste neboli nájdené žiadne nedopalky, a tiež manipulácia so sviečkami a kahancami používanými na svietenie, pretože sa nachádzali mimo určeného ohniska. Ďalej boli vylúčené aj iné možnosti, ako napr. samovznietenie, pretože na mieste sa nenachádzali žiadne horľavé látky, ktoré by mohli takýto proces iniciovať. K vzniku

požiaru v zmysle odborného posudku došlo v dôsledku úmyselného konania spočívajúceho v zapálení horľavého materiálu nachádzajúceho sa v stanovenom ohnisku nezisteným iniciátorom. Ohnisko bolo určené svedkom P. Z. C. oproti vstupným dverám, kde sa pôvodne nachádzala posteľ, na ľavej strane sa nachádzalo telo nebohej, ktoré malo výrazne obhorené dolné končatiny, čo nasvedčovalo šíreniu požiaru z daného ohniska. Bolo teda vylúčené obhajobné tvrdenie obžalovaného, že k požiaru zrejme došlo pri nedbanlivostnom kontakte obžalovaného s horiacou sviečkou počas zápasu s poškodenou, pretože sviečky sa na mieste určeného ohniska nenachádzali, tieto boli v inej časti chatky. Tomuto skutkovému záveru zodpovedá aj konanie obžalovaného po útoku na poškodenú, ktorá v čase vzniku požiaru bola po úderoch do hlavy v bezvedomí. Ak by obžalovaný nedopatrením zhodil horiacu sviečku zo stola a od tejto by sa chytila perina na posteli, na ktorej ležala poškodená, bolo by prirodzené, aby začínajúci požiar (kým sa nerozšíril) nejakým spôsobom hasil, resp. by sa snažil osobu v bezvedomí z miesta požiaru dostať. On ale sám vyšiel z chatky von a zdržiaval sa v jej blízkosti až do príchodu hasičov, kedy bol požiar už rozšírený v celej chatke. Takéto počínanie obžalovaného zodpovedá skutočnostiam zisteným odborníkmi z odvetvia hasenia požiarov, a síce, že požiar bol založený úmyselne.

Odvolačný súd uzatvára, že vyššie rozvedené priame a nepriame dôkazy spolu s listinnými dôkazmi, najmä zápisnicami o ohliadke miesta činu s fotodokumentáciou a náčrtkami, zápisnicou o vydaní vecí (oblečenia, ktoré obžalovaný po skutku umiestnil do betónovej skruže na E. námestí), zápisnicou o osobnej prehliadke obžalovaného, zápisnicou o ohliadke a pitve s fotodokumentáciou, do seba obsahovo zapadajú, nadväzujú na seba a neumožňujú prijať iný záver než ten, že obžalovaný P. C. spáchal skutok tak, ako je uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

Na základe týchto skutočností odvolačný súd dospel k totožným skutkovým záverom ako súd prvého stupňa, a nakoľko hodnotiace úvahy v napadnutom rozsudku boli správne, odvolačný súd si ich v celom rozsahu osvojil.

Odvolačný súd reagujúc na odvolacie námietky nezistil porušenie zákona pri výsluchu obžalovaného v prípravnom konaní ani pri následnom vyšetrovaní a realizácii kompetencií prokurátora. Obžalovaný vypovedal v procesnom postavení obvineného dňa 05. 05. 2016, kedy sa k spáchaniu skutku, ktorý mu bol kladený za vinu, v celom rozsahu priznal a opísal podrobnosti skutku. Pri tomto výsluchu (ako aj pri všetkých ďalších úkonoch s obvineným) bola prítomná jeho obhajkyňa. Obvinený ani obhajkyňa nevzniesli námietky proti obsahu zápisnice, či akékoľvek iné námietky voči zákonnosti postupu vyšetrovateľa PZ. Dňa 05. 05. 2016 sa obvinený v prítomnosti obhajkyne, súdneho znalca a nezúčastnenej osoby podrobil previerke výpovede na mieste činu, kde demonštroval útok na poškodenú aj podpálenie chatky. Nikto z prítomných nenamietal obsah a priebeh úkonu. Následne dňa 08. 05. 2016 obvinený vypovedal v prítomnosti obhajkyne pred sudcom pre prípravné konanie pri výsluchu zameranom na návrh prokurátora na vzatie obvineného do väzby. Obvinený sa vyslovene pridržiaval skutočností, ktoré uviedol vo výpovedi pred vyšetrovateľom PZ. Obvinený ani obhajkyňa nenamietali zákonnosť a pravdivosť výpovede obvineného vykonanej pred vyšetrovateľom PZ. Dňa 06. 07. 2016 bol obvinený opäť vypočutý pred vyšetrovateľom PZ (na podnet a v prítomnosti obhajkyne), kedy opäť uviedol, že to čo vypovedal, za zakladá na pravde, modifikoval len to, čo robil a kde sa nachádzal v dni predchádzajúce skutku.

Pokiaľ obžalovaný odvodzuje nezákonnosť jeho výsluchu v prípravnom konaní z toho, že dňa 04. 05. 2016 bol vypočutý bez prítomnosti obhajcu a pod vplyvom alkoholu, odvolačný súd uvádza, že k vzneseniu obvinenia došlo až dňa 05. 05. 2016, pričom zákon v ustanovení § 37 ods. 1 Trestného poriadku odvodzuje vznik povinnosť obhajoby až od momentu vznesenia obvinenia. Zápisnica o výsluchu podozrivého nie je dôkazom procesne použiteľným v konaní pred súdom, pretože o.i. výsluch podozrivého slúži na zistenie dôvodnosti vznesenia obvinenia.

Z týchto skutočností nevyplývajú žiadne indície o nezákonnom postupe vyšetrovateľa PZ či prokurátora, nátlak ani zavádzanie obžalovaného zo strany orgánov činných v trestnom konaní. Okrem uvedeného výpoved' obvineného bola v súlade s ostatnými vykonanými dôkazmi, a preto je vylúčené, aby vyšetrovateľ PZ pri výsluchoch obvineného tomuto naznačoval, alebo priamo mu hovoril, ako má vypovedať. Výpoved' obvineného zo dňa 05. 05. 2016 je dôkazom vykonaným zákonným spôsobom, v súlade s § 258 ods. 4 Trestného poriadku bola na hlavnom pojednávaní prečítaná, a preto bolo potrebné na ňu prihliadať a vysporiadať sa s jej obsahom.

Podstatou odvolacích námietok obžalovaného bolo to, že pôvodne sa ku skutku priznal len preto, že mu vyšetrovateľ PZ sľúbil miernejší trest v rámci konania o dohode o vine a treste. Odvolací súd uvádza, že informácia o možnosti konania o dohode o vine a treste, ktorého predpokladom je priznanie obvineného, je súčasťou poučenia o procesných právach obvineného, ktoré je obsiahnuté aj v zápisnici o jeho výsluchu zo dňa 05. 05. 2016 (č.l. 42). Je však procesným právom prokurátora začať konanie o dohode o vine a treste, a to na podnet obvineného alebo bez takéhoto podnetu, nie jeho povinnosťou nadväzujúcou na priznanie obvineného. Kritériá, ktoré je prokurátor počas vyšetrovania povinný zväžiť, však nie sú svojvoľné, ale sú ustanovené v § 4 ods. 1 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 619/2005 Z.z. tak, že prokurátor pri zvažovaní tohto postupu prihliada najmä na ochotu obvineného spolupracovať pri vyšetrovaní, skoršie odsúdenie, povahu a závažnosť trestného činu, pocit viny obvineného, záujem na rýchlom a primeranom skončení veci, pravdepodobnosť usvedčenia obvineného v konaní pred súdom a pod. Už len z demonštratívneho vymenovania kritérií zvažovania je zrejmé, že účelom dohody o vine a treste je nielen učinenie zadosť záujmu obvineného, ale tiež záujmu verejnému. Trestný poriadok i citovaná vyhláška explicitne upravujú možnosť prokurátora začať konanie o vine a treste, neukladajú mu v tomto smere žiadnu povinnosť, a preto si obvinený nemôže na takýto postup nárokovať. Priznanie obvineného zo dňa 05. 05. 2016 nebolo priznaním vykonaným v rámci konania o dohode o vine a treste, a preto je v plnom rozsahu použiteľným v konaní pred súdom.

Tiež konanie na súde prvého stupňa bolo vykonané v súlade s Trestným poriadkom a bez toho, aby došlo k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Konanie s poukazom na § 16 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku vykonával vecne a miestne príslušný súd, ktorým je Okresný súd Bratislava I. Hoci obžalovaný vzniesol dňa 02. 01. 2017 námietku zaujatosti voči predsedovi senátu súdu prvého stupňa, konajúci senát o nej v súlade s § 32 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol, a v rámci sťažostného konania sa so zaujatosťou predsedu senátu vysporiadal aj nadriadený súd, a to uznesením sp.zn. 4Tos/11/2017 zo dňa 15. 02. 2017. Následné písomné prednesy obžalovaného obsahujú len tie isté dôvody zaujatosti predsedu senátu, ktoré boli pokryté vyššie uvedeným rozhodnutím, a preto súd prvého stupňa v súlade s § 32 ods. 6 Trestného poriadku nekonal.

Ani odvolací súd nepovažoval za potrebné v postavení svedka vypočuť na hlavnom pojednávaní k priebehu výsluchov obvineného vyšetrovateľa PZ. Navyše, ak by mal vyšetrovateľ PZ ako svedok vypovedať o tom, ako prebiehali úkony trestného konania, ktoré tento svedok buď viedol, alebo sa ich zúčastňoval zo služobných dôvodov, bolo by vypočutie tohto svedka v rozpore s ustálenou judikatúrou, z ktorej vyplýva, že predmetom dokazovania v trestnom konaní (§ 119 ods. 1 Trestného poriadku) sú okolnosti spáchania trestného činu a nie okolnosti jeho vyšetrovania. Tieto by mohli tvoriť samostatný skutok len v prípade, ak by pri vyšetrovaní došlo k zneužívaniu právomoci verejného činiteľa, ktoré by bolo ako trestný čin predmetom trestného stíhania (1Tdo V 16/2011). V spojitosti s výsluchom vyšetrovateľov, resp. policajtov ako svedkov v tej istej veci k obsahu, spôsobu alebo priebehu nimi vykonávaných procesných úkonov vo veci, v ktorej pôsobili ako orgán činný v trestnom konaní, najvyšší súd zastáva názor, že postavenie orgánu činného v konkrétnej veci je nezlučiteľné s postavením svedka v nej, pretože o tom, akým spôsobom prebiehal úkon trestného konania, a aký je jeho obsah, svedčí zápisnica o úkone, resp. iná listina o zákonných náležitostiach tohto úkonu. Napokon návrh výsluchu vyšetrovateľa PZ ako svedka vzniesla prokurátorka, ktorá následne na vykonaní tohto dôkazu netrvala.

Rovnako v súlade so zákonom postupoval súd prvého stupňa pri prečítaní svedeckej výpovede A. N. podľa § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku, pretože prečítaná výpoveď zo dňa 05. 05. 2016 bola vykonaná za prítomnosti obhajkyne kontradičným spôsobom, pričom zákonná požiadavka nedosiahnuteľnosti svedka bola splnená. Súd prvého stupňa tohto neúspešne predvolal, požiadal o jeho predvedenie, vydal príkaz na obmedzenie osobnej slobody svedka, avšak bezvýsledne, a preto možno jednoznačne konštatovať, že svedok bol v čase hlavného pojednávania nedosiahnuteľný.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že prípravné konanie ani konanie na súde prvého stupňa nebolo poznačené nezákonnosťou dôkazov, ani porušením práva obžalovaného na obhajobu, a preto skutkové závery, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, je potrebné v plnej miere akceptovať.

Ani odvolací sú nemal pochybnosti o tom, že obžalovaný sa dopustil skutku ako príčetný a plne zodpovedný trestnoprávny subjekt. Predmetom znaleckého posudku Z.. Q. Z., znalca z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria, bolo zistenie prítomnosti chorobného stavu u obžalovaného v čase skutku, ktorý by mohol mať za následok vymiznutie alebo zníženie ovládacích a rozpoznávacích schopností. V zmysle § 23 Trestného zákona sa pre konštatáciu nepríčetnosti páchatel'a vyžaduje prítomnosť duševnej poruchy (dlhotrvajúcej alebo prechodnej) za predpokladu, že tento duševný stav má za následok nedostatok rozpoznávacej (rozumovej, intelektuálnej) schopnosti alebo nedostatok ovládacej schopnosti. Zníženie rozpoznávacej alebo ovládacej schopnosti v dôsledku duševnej poruchy nezabavuje páchatel'a trestnej zodpovednosti, ale môže predstavovať miernejší trestnoprávny postih. Posúdenie príčetnosti je otázkou právnou, ktorú musia zodpovedať orgány činné v trestnom konaní a následne súd, avšak povaha tejto otázky vyžaduje, aby jej posúdenie bolo založené na odborných znalostiach z odvetvia psychiatrie. Znalecký posudok z odvetvia psychiatrie je však len jedným z podkladov pre zodpovedanie uvedenej právnej otázky, a musí byť hodnotený aj v súvislosti s ostatnými, v tomto smere relevantnými vykonanými dôkazmi.

Duševný stav obžalovaného P. C. bol na základe príkazu sudcu pre prípravné konanie v súlade s § 148 ods. 2 Trestného poriadku skúmaný znalcom Z.. Q. Z., ktorý vyšetril obžalovaného, a svoje odborné závery formuloval v písomnom znaleckom posudku, na ktorom zotrval aj pri výpovedi znalca na hlavnom pojednávaní. U obžalovaného nezistil duševnú poruchu, ktorá by forenzne signifikantne znížila jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti. Obžalovaný je stredne ťažko závislý na alkohole, ktorý uňho spôsobuje oslabenie sebaregulačných mechanizmov, ale obžalovaný túto skutočnosť dobre pozná a svojou kognitívnou výbavou je schopný ju dostatočne chápať. Diagnostickým záverom znalca bolo, že obžalovaný je abnormálne štruktúrovaná osobnosť, závislá od alkoholu. V čase skutku znalec vylúčil u obžalovaného patologický afekt aj patologickú opilosť, ktoré by mali za následok neprítomnosť rozpoznávacích a ovládacích funkcií. Základom týchto klinických významov je splnenie určených medicínskych kritérií v rámci medzinárodnej klasifikácie, avšak u obžalovaného nenastali žiadne z nich. Nebola prítomná porucha vedomia na konci vrcholiaceho afektu ani iná porucha mnestických funkcií. Obžalovaný nespĺňal ani jedinú podmienku, ktorá by vyžadovala zaoberanie sa patologickým afektívnym stavom v čase skutku. Obžalovaný totiž opakovane, zhodne a detailne popísal priebeh udalostí, i napriek vplyvu alkoholu, a preto je zrejme, že alkohol nemal na jeho kognitívne funkcie zásadnejší vplyv.

V zhode so súdom prvého stupňa odvolací súd nezistil žiadne dôvody pre spochybňovanie odborných záverov znalca, prípadne osoby znalca, a teda nejestvujú žiadne skutočnosti odôvodňujúce revíziu jeho znaleckého posudku iným znalcom. Znalec jasne vysvetlil aj dôvody svojich diagnostických záverov, jeho posudok je zrozumiteľný. Ak obžalovaný nesúhlasil s niektorými znaleckými závermi, napr. o miere jeho intelektu, odvolací súd uvádza, že jednak znalec svoje závery konkrétne zdôvodnil, a jednak obžalovaný namietal predovšetkým menej podstatné časti posudku, keď zachovanie ovládacích a rozpoznávacích schopností ako podstatu jeho trestnej zodpovednosti nenamietal. V časti osobnosti, vrátane intelektu obžalovaného, znalecký posudok Z.. Q. Z. korešponduje aj so znaleckým posudkom S.. N. E., znalkyne z odvetvia psychiatria. Táto bola na hlavnom pojednávaní tiež vypočutá, a charakterizovala obžalovaného ako emočne labilnú, citovo málo vybavenú osobnosť, ľahko aktivovateľnú k agresivite, bez dominancie agresivity v jeho osobnosti. Agresivita sa rozvinula v dôsledku dlhodobého pôsobenia alkoholu.

Na základe týchto dôkazov odvolací súd považoval záver súdu prvého stupňa o plnej príčetnosti obžalovaného za správny a dôvodný. Pokiaľ sa obžalovaný odvolával na svoje prejavy zmätenosti po skutku, odvolací súd dodáva, že znalec Z.. Q. Z. tieto nepovažoval za prejavy patologického afektu o.i. pre zachovanie schopnosti reprodukovať prežitú udalosť.

Konanie obžalovaného v afekte, by mohlo mať vplyv na vedomostnú zložku subjektívnej stránky - zavinenie z nedbanlivosti, len vtedy ak by bolo dané tzv. biologické kritérium, ktoré predpokladá významnú odchýlku od normy v psychike páchatel'a, teda duševnú poruchu alebo chorobu, ktorá je tu v dobe spáchania činu a bráni páchatel'ovi chápať protiprávnosť jeho konania, respektíve svoje konanie ovládať. Násilné trestné činy spáchané v afekte (afektívne delikty) sú definované ako trestné činy spáchané pod vplyvom silných emócií, keď emočné vzrušenie predchádza racionálnej rozvahe. Pod pojem afektívny delikt sa podradujú aj tzv. situačne podmienené skutky spáchané v silnom rozrušení, ktoré predstavujú spontánnu reakciu páchatel'a na mimoriadne ťaživú životnú situáciu. Afekty sú silné pocity (emócie), formy prežívania, ktorými človek reaguje na vonkajšie ako aj vnútorné podnety. Ide o reakcie spontánne, subjektívne, ktoré tvoria určitý protipól k reakcii rozumovej (intelektuálnej). Ide

spravidla o silnú emocionálnu reakciu vysokej intenzity, ktorá síce vedomie zužuje, ale nezastiera ho, a ktorá nie je chorobného pôvodu. Intenzívne prežívaná tendencia k uvoľneniu napätia môže potlačiť rozumovú úvahu a obvyklé zábrany. Človek sa pod vplyvom afektu chová odlišne od svojej osobnej a všeobecnej normy. Pre afekty ako pocitové reakcie je príznačné ich krátke trvanie a prechodný charakter. Z hľadiska psychiatrického sa rozlišuje medzi afektmi fyziologickými (normálnymi), ktoré nie sú prejavom duševnej poruchy a predstavujú reakciu na podnet určitej intenzity, a afektmi patologickými (chorobnými). Jednotlivé osoby sa pritom líšia svojim sklonom k afektívnemu prežívaniu. Miera afektibility závisí napríklad od faktorov genetických ako aj kultúrno - sociálnych, pričom k ich zmenám môže dochádzať v závislosti na veku, aktuálnom zdravotnom stave a podobne. Páchateľ afektívneho deliktu síce svoju vôľu navonok prejavuje, ale jeho schopnosť adekvátne vážiť spoločensky prijateľné a neprijateľné reakcie je obmedzená, hodnotový motivačný rebríček je vplyvom afektu deformovaný. Afekt odbúrava bežné zábrany páchatelia, respektíve bráni racionálnemu uvažovaniu, ktoré zahŕňa tak právne ako aj etické normy, takže páchatel koná tak, ako by za iných okolností nekonal. Aj keď schopnosť páchatelia ovládať svoje konanie a vnímať protiprávnosť svojho konania nie je úplne vymiznutá (v smere nepričetnosti), sústredí svoju motiváciu na vybitie afektu a inak rešpektované pravidlá strácajú z dôvodu mimoriadneho pohnutia mysle pre páchatelia svoju presvedčivosť. Kvalifikovaný afekt teda radikálne mení priority páchatelia. Intenzívny pud k vybitiu afektívnej tenzie zastiera jeho rešpekt k pravidlám ako aj strach z prípadnej trestnej sankcie. Vplyvom afektu sa dočasne mení štruktúra osobnosti páchatelia a dostávajú sa tzv. primitívna reakcia.

Forenzno-psychiatrická a trestnoprávna náuka (slovenská, česká a napríklad aj rakúska, napr. D., J.: Trestněprávní a kriminologické aspekty vražd, Univerzita Karlova, Praha 2011) rozoznáva prosté afekty, ktorými sa rozumie stav silnejších emócií, a k tomuto vo väčšej či menšej miere dochádza prakticky u každého páchatelia úmyselného trestného činu. Vyjadrujú obvyklý stres z riskantnej situácie a nemajú na psychiku páchatelia zásadný vplyv. Do druhej kategórie afektívnych konaní patrí afekt vystupňovaný (silný), pri ktorom sa pripúšťa jeho vplyv na pričetnosť páchatelia. Tieto dva stupne afektu (prostý a vystupňovaný) sú považované za normálne prejavy ľudskej psychiky. Oproti tomu tretí typ, tzv. afekt najvyššieho stupňa (patický afekt) má už jednoznačne charakter duševnej poruchy (ide o stav, ktorý je výsledkom psychiatrického ochorenia s konkrétnou lekárskou diagnózou), ktorý má zásadný vplyv na psychiku páchatelia a spôsobuje nepričetnosť páchatelia.

Patický afekt je v českej ako aj slovenskej psychiatrickej literatúre (napríklad S., P. a kol.: Soudní psychiatrie a psychologie, O. S. XXXX alebo N., Soudní psychiatrie a trestní právo, 1989) považovaný za extrémne vystupňovaný afekt s tým, že vrcholné afektívne vzrušenie páchatelia prechádza v kulminačnom bode do krátkodobého mráкотného stavu. Mráкотný stav doprevádza búrlivý nepokoj a agresia voči okoliu, ktorá má spravidla nekoordinovaný charakter. Vo vrcholovej fáze patického afektu býva páchatel dezorientovaný, môže skĺznuť do automatického konania. Pre ústupovú fázu patického afektu je charakteristické veľké fyzické a psychické vyčerpanie, nezriedka upadnutie do spánku, po ktorom nasleduje buď čiastočná alebo úplná amnézia na rozhodujúcu dobu afektu a konania. Patický afekt je psychiatricky hodnotený ako krátkodobá psychóza, respektíve porucha vedomia a jeho forezným následkom je nepričetnosť. V odbornej literatúre panuje zhoda, že ide o prejav celkom ojedinelý.

Naopak, u afektov fyziologických (tzv. normálnych), ktoré nepredstavujú chorobný stav, nepričetnosť v zásade neprichádza do úvahy. Možno preto zhrnúť, že nepričetnosť len v dôsledku fyziologického afektu je v rámci normálnej psychiky zriedkavým javom.

Vzhľadom k uvedenému, berúc do úvahy výsledky znaleckého dokazovania k osobe obžalovaného P. C., u ktorého nebol zaznamenaný žiaden chorobný stav v zmysle patického afektu, odvolací súd dospel k záveru, že nejestvuje žiaden dôvod na spochybnovanie zachovania plného vedomia u obžalovaného pri skutku.

Súd prvého stupňa postupoval správne aj pri určení právnej kvalifikácie skutku ako obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona. Hoci výsledkom dokazovania zodpovedalo posúdenie činu aj podľa § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona - na blízkej osobe, z hľadiska celkového výsledku trestného konania pre obžalovaného nebola táto skutočnosť významná, pretože by nedošlo v porovnaní s obžalobou k zmene

trestnej sadzby. Z tohto dôvodu, ako aj pre absenciu odvolania prokurátora, nemal odvolací súd možnosť ani dôvod rušiť napadnutý rozsudok a rozširovať právnu kvalifikáciu skutku v uvedenom smere.

Vedomosť obžalovaného o tom, že poškodená G. N. je osobou staršou ako 60 rokov, teda osobou vyššieho veku v zmysle § 127 ods. 3, a teda chránenou osobou podľa 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, je evidentná z toho, že obžalovaný vedel presný dátum jej narodenia, ktorý uviedol pri svojej výpovedi v prípravnom konaní, a to 02. 06. 1951. Neobstojí jeho tvrdenie, že napriek tejto vedomosti nevedel, koľko má poškodená rokov, keď príslušný výpočet ovládajú už deti na prvom stupni základnej školy. Obžalovaný s poškodenou viedol spoločnú domácnosť, trávil s ňou počas obdobia pred výkonom trestu a po ňom čas denno-denne, a preto bez zistenia závažného kognitívneho deficitu u obžalovaného nemožno prijať iný záver než ten, že obžalovaný vedel, že poškodená mala v čase skutku 64 rokov. Tým je splnená podmienka subjektívnej stránky vo vzťahu k dotknutej okolnosti ako okolnosti, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby. Ide o podmienku uvedenú v § 18 písm. b) Trestného zákona, keďže sa jedná o „inú skutočnosť“. V zmysle § 139 ods. 2 Trestného zákona je pre uznanie tejto skutočnosti ako kvalifikačného znaku podmieňujúceho využitie kvalifikovanej skutkovej podstaty potrebné, aby medzi vekom poškodenej a spáchaním trestného činu bola súvislosť. Ak obhajoba poukazovala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Tdo/65/2013, toto rozhodnutie označuje vek poškodeného za motivačný faktor konania, ktorý založil alebo podporil rozhodnutie páchatel'a smerujúce k spáchaniu trestného činu. To sa týka priameho alebo nepriameho úmyslu vo vzťahu k následku, predpokladanému základnou skutkovou podstatou uvedenou v príslušnom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona. Podstatou citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu je vylúčenie použitia § 139 ods. 1 Trestného zákona pri nedbanlivostných trestných činoch. In concreto, odvolací súd dospel k záveru, že predpoklad slabšej fyzickej dispozície poškodenej vyplývajúcej z jej vyššieho veku bol súčasťou rozhodnutia obžalovaného dopustiť sa voči nej násilného konania. Hoci sa nejednalo o hlavný motivačný faktor, ktorým bol predovšetkým naakumulovaný hnev obžalovaného, zohrala aj táto skutočnosť dôležitú rolu pri konaní páchatel'a, a to minimálne vo forme uzrokovania sa so slabším fyzickým odporom a odhodlaním sa k násiliu.

Pokiaľ obhajoba spochybňovala úmysel obžalovaného poškodenú usmrtiť, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa sa v odôvodnení napadnutého rozsudku zaoberal aj s touto otázkou a ustálil zavinenie obžalovaného ako nepriamy úmysel v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona. Zavinenie predstavuje psychický vzťah páchatel'a k svojmu konaniu, ktorý nemožno zistiť inak ako vyvedením z okolností skutku. Ak obžalovaný fyzicky zaútočil na hlavu poškodenej masívnym popolníkom silou vysokej intenzity, po zviazaní jej rúk útok opakoval, a neuspokojil sa ani s jej upadnutím do bezvedomia po vážnom zranení životne dôležitej časti tela, ale podpálil perinu, na ktorej v tom čase bezbranná poškodená ležala, nemožno vôbec uvažovať o tom, že jej nechcel spôsobiť smrť. Okolnosti spočívajúce vo viacerých úderoch smerujúcich na hlavu, zviazanie rúk pred telom, použitie nástroja, ktorý bol v zmysle vyjadrenia obžalovaného najťažšou vecou v chatke, a založenie požiaru odvolací súd nevyhodnotil na rozdiel od súdu prvého stupňa ako uzrokovanie sa s možnou smrťou poškodenej, ale ako cielené gradujúce konanie pozostávajúce z viacerých stupňujúcich sa zraňujúcich atakov, čo zodpovedá priamemu úmyslu v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona.

K odvolacím námietkami obžalovaného, ktoré nie sú pokryté vyššie uvedenými úvahami, odvolací súd uvádza, že v prejednávanej veci je úplne irelevantný záver požiarneho technika o tom, že pec bola ráno čistá, pretože táto nebola spojená so vznikom požiaru a ani so skutkom nijako nesúvisela. Otázka, či sa deň predtým kúrilo, alebo nie, nebola predmetom dokazovania, pretože na to nebol žiaden logický dôvod. Nie je pravdivé tvrdenie obžalovaného, že súd neskúmal okolnosti skutku, tieto boli riadne a precízne dokazované, pričom okolnosti skutku boli nad akúkoľvek rozumnú pochybnosť zistené. Odvolací súd na tomto mieste považuje za potrebné reagovať aj na to, že obžalovaný obviňuje predsedu senátu súdu prvého stupňa, že kvôli zákazu pobytu, ktorý mu v inom konaní uložil, odišla žena, ktorú miloval. Takéto vyjadrenie len potvrdzuje závery znalcov z odvetvia psychiatria a psychológia o disocialite obžalovaného a absencii vyšších citov, pretože v žiadnom prípade nie predseda senátu ale obžalovaný úmyselne usmrtil poškodenú, s čím rozhodovacia činnosť predsedu senátu súdu prvého stupňa vôbec nesúvisela. So spáchaním trestného činu vraždy nesúviselo ani to, že obžalovaný pobytom v Bratislave, počas ktorého vzal poškodenej život, maril výkon úradného rozhodnutia.

Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že všetky odvolacie námietky sú neopodstatnené. Súd prvého stupňa založil rozhodnutie o vine jednoznačných usvedčujúcich dôkazoch,

ktoré vylučujú všetky rozumné pochybnosti o tom, že skutok sa stal tak, ako je uvedené v skutkovej vete rozsudku. Ani odvolací súd nezistil žiadne dôvody pre spochybnenie skutkových a právnych záverov o vine, ku ktorým dospel súd prvého stupňa.

Odvolací súd síce zistil pochybenie vo výroku o treste napadnutého rozsudku v časti ukladania súhrnného trestu, avšak nakoľko súd prvého stupňa pochybil v prospech obžalovaného, odvolací súd v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku nemohol bez odvolania prokurátora nedostatok napraviť. Súd prvého stupňa nesprávne ukladal obžalovanému súhrnný trest vo vzťahu k odsúdeniam Okresným súdom Bratislava I sp.zn. 4T/48/2015 zo dňa 23. 06. 2016 a 0T/66/2015 zo dňa 06. 06. 2015, pretože trestný čin, pre ktorý je obžalovaný v tomto konaní stíhaný, nie je v súbehu so žiadnym iným trestným činom, za ktorý už bol obžalovaný právoplatne odsúdený. Dňa 11. 04. 2015 obžalovaný spáchal prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, za ktorý bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 4T/48/2015 dňa 23. 06. 2016. Dňa 14. 05. 2015 sa obžalovaný dopustil rovnakého trestného činu, za ktorý bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 0T/66/2015 zo dňa 09. 06. 2015. Súbeh uvedených trestných činov spáchaných v dňoch 11. 04. 2015 a 14. 05. 2015 s prejednáványm skutkom, ktorý sa stal dňa 03. 05. 2016 bol z časového hľadiska prerušený vyhlásením rozsudku sp.zn. 0T/66/2015 dňa 09. 06. 2015. Keďže prejednávany trestný čin sa stal až po vyhlásení uvedeného rozsudku nemôže byť v súbehu s trestným činom spáchaným pred vyhlásením tohto rozsudku, ale jedná sa o všeobecnú recidívu, ktorú treba postihovať samostatným trestnom. Ako už bolo uvedené vyššie, odvolací súd nemal dostatok kompetencie na korekciu, pretože nemohol zhoršiť postavenie obžalovaného, a teda v ďalších úvahách vychádzal z právnych záverov prijatých súdom prvého stupňa pri výroku o treste, hoci neboli správne.

Ak teda súd prvého stupňa uložil obžalovanému súhrnný trest, postupoval v súlade s § 42 ods. 1 a § 41 Trestného zákona, keď použil najprísnejšiu trestnú sadzbu pre zbiehajúce sa trestné činy, ktorým je ustanovenie § 145 ods. 2 Trestného zákona s trestnou sadzbou 20 až 25 rokov, alebo trest odňatia slobody na doživotie. Uloženie trestu odňatia slobody na doživotie Trestný zákon podmieňuje ďalšími podmienkami vyjadrenými v § 47, ktorých splnenie nevyplývalo z vykonaného dokazovania, a preto správne súd prvého stupňa o takomto treste neuvažoval.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Súd prvého stupňa v súlade s § 38 ods. 2 Trestného zákona zisťoval priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, pričom žiadne poľahčujúce okolnosti nezistil, a správne ustálil aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona spočívajúcu v predchádzajúcich odsúdeniach. Obžalovaný Ivan C. bol pred spáchaním prejednávaneho trestného činu 23 krát súdne trestaný pre rôznorodú trestnú činnosť, vrátane opakovaných násilných trestných činov, opakovane mu boli ukladané nepodmienečné tresty odňatia slobody, ktoré vykonal, avšak evidentne k náprave neviedli a vývoj jeho osobnosti viedol k spáchaniu najzávažnejšieho trestného činu. Správne preto súd prvého stupňa na túto priťažujúcu okolnosť prihliadol, a v súlade s § 38 ods. 4 Trestného zákona zvýšil spodnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu na 21 rokov a 8 mesiacov až 25 rokov.

Citované ustanovenia § 34 ods. 1 a ods. 4 Trestného zákona určujú, že pri výmere trestu treba zohľadniť aj spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, osobu páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy. V neposlednom rade má byť uložený taký trest, ktorý splní represívnu, preventívnu, ochrannú a morálnu funkciu. Pri vyššie určenom rozpätí trestu odňatia slobody ani odvolací súd nevzhladol dôvod pre uloženie trestu na samej spodnej hranici, pretože u obžalovaného nie sú dané žiadne poľahčujúce okolnosti, jeho skutok vykazoval pomerne veľkú mieru vymiznutia zábran, vyplýva z neho viacero druhov konania, čo vyžadovalo vyššiu mieru chladnokrvnosti, a v neposlednom rade obžalovaný spôsobil nenapraviteľný následok v podobe smrti poškodenej. Uloženie trestu na spodnej hranici trestnej sadzby v prípade trestného činu vraždy by prichádzalo do úvahy napríklad

vtedy, ak by sa jednalo o pokus trestného činu, k dokonaniu ktorého by nedošlo, alebo napríklad ak by boli zistené iné závažné okolnosti, ktoré by nezvládnutie emočného návalu u obžalovaného ospravedliteľným spôsobom vysvetľovali. Rovnako odvolací súd nezistil skutočnosti svedčiace pre potrebu ukladať trest pri hornej hranici trestnej sadzby, ktorá slúži najmä pre trestné činy spáchané na mimoriadne zraniteľných obetiach, pre viacnásobné trestné činy vraždy, trestné činy s mimoriadnym stupňom brutality, mimoriadne zavrhnutiahodné trestné činy a pod. Na základe uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že trest odňatia slobody vo výmere 22 a pol roka, ktorý bol obžalovanému uložený súdom prvého stupňa zodpovedá zákonným kritériám, vrátane morálneho odsúdenia páchatel'a. Je len formálnym nedostatkom napadnutého výroku, že súd prvého stupňa v ňom uviedol aj ustanovenie § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, ktoré do výroku o treste nepatrí.

Obžalovaný bol uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu, preto ho súd prvého stupňa správne podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Zákonu zodpovedá aj výrok o uloženom ochrannom opatrení - ochrannom dohľade, ktorý je pri danom trestnom čine obligatórny, rovnako ako výrok o náhrade škody, ktorý bol uplatnený riadne a včas.

Odvolací súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu či zrušenie ktoréhokoľvek z výrokov napadnutého rozsudku, preto odvolanie obžalovaného P. C. ako nedôvodné v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.